

Med Hensyn til Tvangsarbejdsstraffen, Gjenstanden for den ny § 11, gør Lovforslaget flere væsentlige Forandringer i den gældende Ret. Dertil hører i første Række, at den største Tidslængde, hvori denne Frihedsstraf kan anvendes, forhøjes ud over de hidtil gældende 6 Maaneder. Lovforslaget giver vel ikke en almindelig Regel herom, men §§ 1, 4 og 8 hjemle for de der nævnte Forbrydelser Tidslængdens Forhøjelse til 1 Aar. Udvalget billiger, at den gamle Grænse af 6 Maaneder forlades. Det har utvivlsomt været følt som en væsentlig Mangel, at det Tidsrum, hvori de Lovovertrædere, paa hvilke denne Strafart anvendes, kunne straffes med Tvangsarbejde, var saa stærkt begrænset. Mangelen vil blive endnu føleligere, naar denne Form af Frihedsstraf faar den udvidede Anvendelse, som Lovforslaget medfører. Udvalget har imidlertid fundet, at Lovforslagets Forhøjelse af Tidslængden til 1 Aar ikke gaar vidt nok. Der vil utvivlsomt forekomme Tilfælde, hvor Trangen til Straffetidens Forlængelse ikke derved vil være afhjulpen. Man foreslaar derfor, at Højdemaalet bliver 2 Aar. Der naas derved end ikke til den Grænse, der i andre Lande sædvanlig er sat for en tilsvarende Frihedsstraf. Hvad Formen angaar, har Udvalget foretrukket at fastsætte den korteste og længste Tid, hvori Tvangsarbejde kan anvendes, ved en almindelig Regel, for hvilken Pladsen da vil blive i denne Paragraf (se Ændringsforslag Nr. 15 b.). Denne afgiver saa Normen for alle Tilfælde, hvor ingen særlig Bestemmelse er truffen, og forklarer Ændringsforslagene Nr. 1, 6 og 11 b. — I Forbindelse hermed har det Spørgsmaal været rejst i Udvalget, om de nu bestaaende Tvangsarbejdsanstalter ere i Stand til at rumme den større Belægning, som nærværende Lovforslag vil medføre ved den udvidede Anvendelse og den forhøjede Tidslængde, og om det ikke vilde være det rigtigste, baade for at skaane Kommunerne for den større Udgift, den udvidede Anvendelse vil paaføre dem, og for at sikre en ensartet og heldig Fuldbrydelse af Tvangs-

arbejde efter det af Statens Strafanstalter givne Forbillede, til hvilket Lovforslaget selv henviser, at gøre Tvangsarbejdsanstalterne fra kommunale og forholdsvis smaa Anstalter til større Statsanstalter. Det erkendtes imidlertid, at, om end noget saadant sandsynlig vilde blive den endelige Følge af den større Betydning, Tvangsarbejdsanstalterne ved denne Lov, og maaske i stigende Grad i Fremtiden, ville faa som Led i Straffesystemet, kunde der dog ikke nu tænkes paa at gennemføre en saa indgribende Reform, for hvilken ingen Forarbejder foreligge. Udvalget kunde kun henlede Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa, at en Udvikling i denne Retning kan komme til at frembyde sig som en Konsekvens af den Reform af Tvangsarbejdsstraffen, som Lovforslaget tilsigter, og som i og for sig fortjener Bifald. Dette er det, man har givet Udtryk ved det under Nr. 15 a. stillede Ændringsforslag, at der, saa snart Forholdene nødvendiggøre det, bliver ved Lov at indrette en for hele Landet fælles Tvangsarbejdsanstalt, til hvis Tilvejebringelse og Drift Udgifterne afholdes af Statskassen, og at i denne Anstalt da de blive at anbringe, som dømmes til Tvangsarbejde i Medfør af nærværende Lov.

En anden vigtig Reform med Hensyn til Tvangsarbejdsstraffen tilsigter Lovforslaget ved at forandre Reglerne om de Disciplinærstraffe, der kunne bringes til Anvendelse i Tvangsarbejdsanstalterne ifølge Loven af 9. April 1891 § 41. Medens Spændetrøje ophæves som Straf, indføres som ny anvendelige Straffemidler dels staaende Arrest, dels under visse Betingelser Legemsstraf. At der er en meget betydelig og voksende Trang til kraftigere disciplinære Straffemidler end de, den gældende Ret tilsteder at anvende i disse Anstalter, fremgaar paa overbevisende Maade af de af Justitsministeren fremsendte Skrivelser, som findes trykte i Bilag I. under Nr. 2. Udvalget erkender, at det er paatrængende nødvendigt her at ændre de gældende Regler. Man kan ogsaa slutte sig til de Bestemmelser, Lovforslaget inde-